નોબત સંગત

બે હૃદય એકમેકમાં પરોવાય એ પ્રેમની પરાકાષ્ઠા હોય, એ પરાકાષ્ઠા ક્યાં સુધી, સમજાશે કે... પ્રેમ શું..?

પ્રેમ વિશે ઘણું કહેવાયું છે, પ્રેમ એટલે શું? પ્રેમ કોને કહેવાય? વિશેષ રૂપે બે યુવાન હૈયાનો પ્રેમ જે બીજ રૂપે પાંગરે, કળી બની ખીલે, એકમેકના હૈયે પરોવાય, લગ્ન ગાંઠે બંધાઈ સહજીવનના માર્ગે ચાલી નીકળે... પછી? એ પ્રેમ ક્યાં સુધી, કેટલે અંશે ખિલેલો રહે એ જુદી વાત છે... કેટલાક પ્રેમ એવા પણ છે કે લગ્ન ગાંઠે બંધાય પછી આજીવન એકમેકમાં પરોવાયેલા રહે.... કોઈ જુદા ન કરી શકે, એક પાત્રના મૃત્યુ પછી એ બીજા પાત્રના મન હૃદયમાં રહે જ..... એ સ્વીકારે જ નહીં કે એ નથી આ દુનિયામાં.... આવા પ્રેમ હોય છે...

વિજય વિજયાનો પ્રેમ એ જ હતો...એ ન સાથે ઉછર્યા, ભણ્યા કે નોકરી કરી.... બસ એવા સંજોગોમાં મળ્યા અને હૃદય ગૂંથાઈ ગયા. આ બન્ને ના માં બાપ નહીં, કોઈ સગા સંબંધી નહીં... એકલા જ.... આપણે એમની પાછલી જિંદગીની વાત કરવી જ નથી... વિજય સારી કંપનીમાં નોકરી કરતો હતો..એ નોકરીએ લાગ્યો પછી એક રૂમનું ઘર ભાડે રાખ્યું.. એ મકાન માલિક સારો હશે કે એણે વિજયની વાત માની... વિજય નોકરી મળ્યા પછી એક નાનું ઘર શોધતો હતો અને ચાલતા ચાલતા એક મકાન પર બોર્ડ હતું કે એક રૂમ ભાડે આપવાનો છે... વિજય તરત એ ઘર પાસે ગયો અને બેલ વગાડી એક વડીલ બારણું ખોલી ઊભા રહ્યા ડોકું હલાવી ઇશારાથી પૂછ્યું શું છે? વિજયે દીવાલ તરફ ઈશારો કરીને કહ્યું કે રૂમ ભાડે આપવાનો છે..? પેલા વડીલે ધ્યાનથી વિજયને જોયો અને લાગ્યું કે માણસ સારો લાગે છે...એને અંદર બોલાવ્યો.... એ ભાઈના પત્ની પણ સોફામાં જ બેઠા હતા... પતિ પત્ની બંનેએ એકબીજા સામે જોયું અને પછી વિજય સામે જોયું અને ઇશારાથી કહ્યું કે બેસો , વિજય વિવેક પૂર્વક નમસ્તે કહી સોફામાં અડધો બેઠો, વડીલે કહ્યું મુંઝાવ નહિ આરામથી બેસો અને બોલો ... વિજય કહે "જુઓ હું વધારે તો શું કહું? ગઈ કાલે જ નોકરી મળી છે.... આ આ ..પહેલી નોકરી છે , આ શહેરમાં નવો છું બીજે હતો... મારા માતા પિતા સગા વગેરે કોઈ નથી... એ બધી જુદી વાત છે.... ભણેલો છું એટલે નોકરી મળી ઘર નથી...એટલે કે અહીં આ શહેરમાં આવ્યો ત્યારે પેલા મોટા બગીચામાં સૂતો હતો , એ પછી એક બંગલામાં સાહેબે કાર અને ઘર સફાઈ માટે રાખ્યો , એમના ગેરેજમાં સુઇ જાઉં છું...... હજી મારો થેલો ત્યાં જ છે.... હવે નોકરી મળી એટલે એમ થાય છે કે નાની રૂમ મળે તો... એટલે શોધતા આ જોયું" આ બધું ખચકાતા ધીમે કહ્યું , પેલા બંને એની નિર્દોષતા જોઈ રહ્યા હતા અને ભીતરથી પીગળતા જતા હતા.... એમને લાગતું હતું કે આ માણસ સાચે નિર્દોષ છે અને સંજોગોનો શિકાર છે.. મનમાં કોઈ પાપ નથી.... વિજય આગળ બોલ્યો " સાહેબ પૈસા તો છે નહીં એટલે હું એડવાન્સ નહીં આપી શકું... હા પગાર પછી તરત ભાડું આપી દઇશ... જો રહેવા ઘર આપો તો... બાકી તમારી મરજી..... ગેરેજમાં તો રહું જ છું..." એ વડીલ આપણે નામ મુકેશભાઈ રાખીયે... અને એમના પત્ની ઈલા બહેન ...મુકેશ ભાઈ કહે , બસ બસ અમે સમજી ગયા... તમને રૂમ આપ્યો....શાંતિથી રહો.... ભાડું પગાર આવે પછી, અમે આ રૂમ પૈસા માટે નથી આપતા પણ સંગાથ માટે આપીયે છીએ... આવડું ઘર છે અને અમે એકલા છીએ.... સંતાન તો છે નહીં...એમ થાય કોઈ હોય તો વસ્તી જેવું લાગે.... તમે હવે પછી એમ નહીં કહેતા કે મારું કોઈ નથી.... આજથી અમે છીએ.. વિજયથી પણ બોલાઇ ગયું કે " હા નહીં કહું પણ તમે પણ એમ નહીં કહેતા કે અમારે સંતાન તો છે નહીં, હું છું..." મુકેશ ઇલાની આંખમાં ઝળઝળિયાં હતાં.... ઈલા બહેન અંદર ગયા એમ કહીને કે હું ચ્હા નાસ્તો લાવું....વિજયને ઈચ્છા તો બહુ જ હતી કે કાંઈક ખાવા મળે તોય કહે કે ના ના તક લીફ ના લો..... ઇલાબેન ભાવ સમજતા હતા... એ સ્મિત આપી અંદર ચાલ્યા ગયા... ચ્હા નાસ્તો કરતા બધું નક્કી થઇ ગયું. વિજયની નોકરી સરસ ચાલવા લાગી , એ સવારે તૈયાર થઇ નીકળી જતો , ખંતથી નોકરી કરતો... સવારે નોકરીએ જતા એક ચ્હા નાસ્તાની ઝૂંપડી પર ચ્હા નાસ્તો કરી નીકળી જતો...જમવાનું ઓફિસની કેન્ટીનમાં કરતો...સાંજે ઘરે જતા અહીં ચ્હા પી ને જતો... એક બહેન આ ચાલાવતાં હતાં... હવે બન્ને એકબીજાને ઓળખતા હતા... વિજય આવે પાળી પર બેસે એટલે એને આ બહેન ચ્હા આપી દે... એ બેયને પરિચય પણ થઇ ગયો... એ બહેનનું પણ કોઈ નહોતું... એકલી , માં બાપ સગા સંબંધી વગર હતી... એણે કહ્યું કે આ બંગલામાં કોઈ નથી... અહીંના રખેવાળે મને અહીં આશરો આપ્યો એક સજ્જને મને આ ચ્હા નાસ્તા ના સાધનો માટે પૈસા આપ્યા એટલે ચાલે છે...આ નાની ઝૂંપડીમાં જ સુઇ જાઉં...

વિજયની નોકરી અને બધું સરસ ચાલવા લાગ્યું... આવા લોકો કે જે ખૂબ હેરાન થયા હોય, એમના હૃદય કુણા હોય એ બીજાની લાગણી સમજે અને બીજાની તકલીફમાં ઊભા રહે... એનો પગાર સરસ એટલે એ એના સાથી કાર્યકરને મદદ કરે... પૈસા પણ આપે.... આવા લોકો ને આ ઉદારતાનું ભાન ક્યારે થાય? જ્યારે એમની તકલીફમાં એમની સાથે કોઈ ન ઊભા રહે... નોકરીનાં બે વર્ષ પછી અચાનક કંપની તકલીફમાં આવી એટલે અડધો સ્ટાફ છૂટો કર્યો... એમાં વિજય આવી ગયો... એની નોકરી ગઈ.... એ શું કરે ....ઘેરથી નીકળી પડે નોકરીની શોધમાં , સવાર સાંજ ઓલી ચ્હા ઝૂંપડીએ તો જાય જ...... ધીરે ધીરે પૈસા ખલાસ થઇ ગયા... એક દિવસ સવારે એ ઝૂંપડીએ આવીને બેઠો પણ પૈસા તો હતા નહીં....પેલી કન્યા કે જેનું નામ વિજયા , એણે વિચાર્યું કે આજે કેમ આ કહેતા નથી... ચ્હા નાસ્તો આપો... એ ફોન પર કોકને કહેતો હતો કે ભાઈ પૈસા આપને મેં તને તારી તકલીફમાં આપ્યા હતા... અત્યારે મારી પાસે નોકરી નથી ,ખાવાના પૈસા પણ નથી. વિજયા એ સાંભળ્યું.... એ ચ્હા નાસ્તો લઇ આવી... વિજયે કહ્યું કે ના ના મારે કાંઈ નથી જોતું.... વિજયા કહે તમારી નોકરી નથી... પૈસા નથી એ સાંભળ્યું..મેં , વિજયે ખાઈ લીધું.... વિજયાએ એ પછી પૈસા આપ્યા અને કહ્યું કે આ રાખો.. ખીસું સાવ ખાલી ન રખાય... વિજયે ના પાડી પણ વિજયાએ બહુ દબાણ કર્યું એટલે લઇ લીધા.... એ પછી ઘણાં દિવસ વિજય આવ્યો જ નહિ... વિજયને ચિંતા થવા લાગી... એ દરમિયાન લગભગ એક મહિને ઘટના બની વિજયાનું બધું સતાવાળા ઉખાડી ગયા.... એની ઝૂંપડી ચ્હાની હાટડી બધું તોડી લઇ ગયા... વિજયા એ બહુ જ હાથપગ જોડ્યા પણ પેલા ન માન્યા... એ આંસુ સારતી બેઠી હતી અને અચાનક વિજય આવ્યો.... આજે તો સૂટમાં હતો... એણે આવીને જોયું તો અવાક્ થઇ ગયો.... વિજયા તો નીચું મોઢું કરી રડતી બેઠી હતી.... વિજય નજીક આવ્યો... વિજયા ના માથે હાથ મુક્યો... વિજયાએ ઊંચું જોયું... ઊભી થઇ ગઈ અને અજાણતા જ વિજયને ભેટી પડી પછી ખ્યાલ આવ્યો અને અળગી થઇ બોલી ... નોકરીનું શું થયું? વિજય કહે નોકરી તો મળી ગઈ ,ઘણી સારી કંપનીમાં ઊંચી પોસ્ટ અને ઊંચા પગાર સાથે પણ આ શું થયું? વિજયા એ આખી વાત કહી અને બોલી કે હું હવે ક્યાંય ની ના રહી... ક્યાં જઇશ? વિજયે હાથ લાંબો કર્યો અને કહ્યું કે મારી સાથે લગ્ન કરીશ? હું તને પહેલી વાર મળ્યો ત્યારથી ચાહવા લાગેલો....પણ સંજોગો એટલા સારા નહોતા થયા અને હિંમત પણ નહોતી.. હવે બધું સારૂ છે... વિજયા શરમાઇ ગઈ... અને બોલી "હું પણ તમને ખૂબ ચાહવા લાગી હતી... તમે ઘણાં વખત દેખાયા નહીં એટલે ચિંતામાં હતી અને મનમાં થતું હતું કે જીવનમાં એક સહારો મળ્યો હતો એ પણ ચાલ્યો ગયો...., આજે તમને જોઇને આનંદ થયો... તમને જોઈ મારું દુ:ખ ભૂલી ગઈ અને ત્યાં તમે પરમ સુખની વાત કરી... એમ કહી એણે એનો હાથ વિજયના હાથમાં મૂકી દીધો..

(વધુ આવતા શનિવારે)

હરેશ ભટ્ટ

સંવેદના

ટોપીવાળો ફેરિયો અને વાંદરાઓ

એક ગામમાં એક ટોપીવાળો ફેરિયો રહેતો હતો. તેનું કામ જુદા જુદા ગામોમાં જઈને ટોપીઓ વેચવાનું હતું. તેની પાસે ઘણી બધી રંગબેરંગી ટોપીઓ હતી. લાલ, પીળી, વાદળી, લીલી અને કાળી.

એક દિવસ, તે તેના માથા પર ટોપીઓનો મોટો ભારો લઈને એક ગામથી બીજા ગામ જઈ રહ્યો હતો. સખત ગરમી હતી અને લાંબો રસ્તો ચાલવાથી તે ખૂબ થાકી ગયો હતો.

રસ્તામાં એક મોટું વૃક્ષ આવ્યું. ફેરિયાએ વિચાર્યું, ''થોડીવાર અહીં આરામ કરી લઉં અને પછી આગળ જઈશ.'' તેણે ટોપીઓનો ભારો નીચે મૂક્યો અને થોડીવારમાં તેને ઊંઘ આવી ગઈ.

તેને જ્યાં ઊંઘ આવી હતી, તે ઝાડ ઉપર ઘણાં બધા વાંદરાઓ રહેતા હતા.

જ્યારે ફેરિયો ઘસઘસાટ ઊંઘી રહ્યો હતો, ત્યારે વાંદરાઓએ નીચે જોયું. તેમણે ટોપીઓના ઢગલાને જોયો. વાંદરાઓ તો સ્વભાવે બહુ તોફાની અને નકલખોર હોય છે.

ધીમે ધીમે, એક પછી એક વાંદરો નીચે આવ્યો. તેમણે ટોપીઓ ઉપાડી અને તેમાંથી એક-એક ટોપી પોતાના માથા પર પહેરી લીધી. તેઓ ખૂબ ખુશ થઈ ગયા અને પાછા ઝાડ પર ચઢી ગયા.

થોડીવાર પછી, ફેરિયાની ઊંઘ ઉડી. તેણે ઊભા થઈને જોયું, તો તેની ટોપીઓનો ભારો ખાલી હતો! તે ગભરાઈ ગયો અને આજુબાજુ જોવા લાગ્યો.

અચાનક તેની નજર ઝાડ પર ગઈ. તેણે જોયું કે ઝાડ પર બેઠેલા તમામ વાંદરાઓએ તેના માથા પર તેની રંગબેરંગી ટોપીઓ પહેરી હતી!

ફેરિયાને સમજાયું કે આ વાંદરાઓનું કામ છે, પણ હવે કરવું શું? તે ગુસ્સે થયો અને વાંદરાઓ પર બૂમો પાડી, પણ વાંદરાઓએ તેની નકલ કરીને સામે બૂમો પાડી.

તેણે વાંદરાઓને પથ્થર મારવાની ધમકી આપી, તો વાંદરાઓએ પણ ઝાડની ડાળીઓ હલાવીને તેની નકલ કરી.

ફેરિયો હવે નિરાશ થઈ ગયો. તે વિચારવા લાગ્યો, ''આ વાંદરાઓ તો માત્ર નકલ જ કરે છે. મારે કંઈક એવું કરવું પડશે કે જેની નકલ તેઓ કરે અને મને મારી ટોપીઓ પાછી મળે.''

ફેરિયાને એક યુક્તિ સૂઝી!

તેણે પોતાના માથા પર પહેરેલી પોતાની ટોપી કાઢી, અને એક જ ઝાટકે તે નીચે જમીન પર ફેંકી દીધી.

વાંદરાઓ તો નકલખોર! તેમણે જેવું જોયું કે ફેરિયાએ પોતાની ટોપી ફેંકી દીધી, તો તેમણે પણ તરત જ પોતાના માથા પરથી બધી ટોપીઓ ઉતારીને નીચે ફેંકી દીધી!

ફેરિયો ખુશ થઈ ગયો! તેણે જલદી જ બધી ટોપીઓ ભેગી કરી, તેમને ભારામાં મૂકી, અને ખુશીથી પોતાના રસ્તે આગળ વધ્યો.

બોધપાઠઃ મુશ્કેલીના સમયમાં બુદ્ધિનો ઉપયોગ કરવો, તાકાતનો નહીં.

બાળવાર્તા

(પ્રકરણ : ૯)

કલગીની નજર સામે જે બની રહ્યું હતું, એનાથી કલગીના ગળે જીવ આવી ગયો હતો. તે અહીં તેની મમ્મીને નવ પ્રેતોના કબજામાંથી છોડાવવાનો નિષ્ફળ પ્રયત્ન કરનાર લામા ધીમનને મળવા માટે આવી હતી, તો ધીમનના શરીરમાં જ પ્રેત દાખલ થઈ ગયેલું જોવા મળ્યું હતું.

તે ભય પામી હતી, ત્યાં જ ધીમન 'મારે મરવું નથી!' એવું ઘડીકમાં એના પોતાના અવાજમાં, તો ઘડીકમાં 'તારે મરવું પડશે !' એવું પિસ્તાળીસ વરસના પ્રેતના અવાજમાં બોલતાં પોતાના શરીર પર બાટલામાંનું બધું પેટ્રોલ રેડી દીધું હતું અને ખિસ્સામાંથી લાઈટર કાઢીને સળગાવ્યું હતું.

કલગીને પહેલાં તો શું કરવું? એ સમજાયું નહિ, પણ પછી અત્યારે અચાનક જ તેના મગજમાં વિચાર જાગ્યો, 'તેણે ધીમનના શરીરમાંથી પ્રેતને ભગાડવા માટે ધીમને તેને શીખવેલા મંત્રો ભણવા જોઈએ.' અને આ સાથે જ તે એ મંત્રો ભણવા માંડી. અને..., ...અને એ સાથે જ ધીમને એના હાથમાંનું સળગતું લાઈટર ઓલવી નાંખ્યું. ધીમનની ઉપર ચઢી ગયેલી આંખોની કીકીઓ નીચે આવી. પળ બે પળ કીકીઓ ચકળ-વકળ થઈ અને પછી સ્થિર થઈને કલગીને તાકી રહી.

કલગીને થયું કે, 'મંત્રોની અસર થઈ રહી છે. ધીમન પાછો સામાન્ય સ્થિતિમાં આવી રહ્યો છે.'

કલગીએ મંત્રો ભણવાની ઝડપ વધારી, પણ ત્યાં જ વળી પાછી ધીમનની આંખોની કીકીઓ પાછી અધ્ધર થઈ ગઈ અને દેખાતી બંધ થઈ ગઈ. એની આંખો ફરી સફેદ થઈ ગઈ, અને...,

...અને કલગીના આંચકા અને આઘાત વચ્ચે તે જે મંત્રો બોલી રહી હતી, એ જ મંત્રો ધીમનના શરીરમાં રહેલું પિસ્તાળીસ વરસના પુરુષનું પ્રેત બોલવા માંડયું.

કલગી મંત્રો ભણતા અટકી ગઈ.

ધીમનના શરીરમાં રહેલા પ્રેતે પણ મંત્રો ભણવાના બંધ કર્યા અને એ હસ્યું, પછી કલગીની મમ્મી બાળપણમાં કલગીને નવડાવતી વખતે જે ગીત ગાતી હતી એ ગીત ગાવા માંડયું....

'મારી કલગી પ્યારી...,

જગમાં સહુથી ન્યારી !'

કલગી ધીમન સામે જોઈ રહી. તેને હવે શું કરવું ? એ જ સમજ પડતી નહોતી.

ધીમનના શરીરમાં રહેલા પિસ્તાળીસ વરસના પ્રેતે ગીત ગાવાનું બંધ કર્યું.

ધીમને પોતાના હાથમાંનું લાઈટર ફરી સળગાવ્યું.

'ધીમન...,' કલગી બોલી: 'હોશમાં આવ, ધીમન...,'

'તારો આખરી સમય આવી ગયો, ધીમન!' ધીમનના શરીરમાં રહેલું પિસ્તાળીસ વરસનું પ્રેત બોલ્યું, અને આની સાથે જ ધીમને લાઈટરની આગ પોતાના શરીર પર ચાંપી ! ભડ-ભડ કરતાં એના શરીરે આગ પકડી લીધી. ધીમનનું શરીર ભડકે બળવા માંડયું.

કલગીના મોઢેથી ચીસ નીકળી ગઈ અને તે એકસાથે જ ત્રણ-ચાર પગલાં પાછળ હટી ગઈ.

ધીમનના શરીર પર લાગેલી આગ તેને કોઈ જાતની પીડા-તકલીફ પહોંચાડતી ન હોય એમ એ થોડીક પળો સુધી એમને એમ ઊભો રહ્યો ને સફેદ આંખે કલગી સામે જોઈ રહ્યો અને પછી એ પીડાભરી ચીસો પાડવા માંડયો.

હવે ધીમનના મોઢામાંથી ધીમનના જ અવાજમાં ચીસો નીકળી રહી હતી. અને આની પાંચમી પળે જ ધીમન આગમાં લપટાયેલી હાલતમાં જમીન પર આળોટવા માંડયો.

કલગીથી આ દૃશ્ય સહન થઈ શકયું ન હોય એમ એ બેહોશ થઈને જમીન પર ઢળી પડી.

૦ ૦ ૦

હોસ્પિટલના રૂમમાં બેહોશ પડેલી કલગી હોશમાં આવી. તેની આંખો ખુલી અને એ સાથે જ તેને બાજુમાં એક વીસેક વરસની ભયાનક ચહેરાવાળી યુવતી બેઠેલી દેખાઈ. તે એકદમથી બેઠી થઈ ગઈ અને એ સાથે જ એ યુવતી ગાયબ થઈ ગઈ.

તેણે ઝડપથી આખાય રૂમમાં નજર ફેરવી.

-રૂમમાં કોઈ નહોતું. રૂમનો દરવાજો બંધ હતો.

કલગીએ માથું પકડી લીધું ને બેસી રહી. 'તેને એ ભયાનક યુવતી દેખાઈ હતી,' એવો ભ્રમ થયો હતો. કલગીએ વિચાર્યું, ત્યાં જ તેને એવું લાગ્યું કે, તેની બાજુમાં કોઈ બેઠું છે.

તેણે ધીરે-ધીરે ચહેરો ફેરવીને તેની જમણી બાજુમાં જોયું. અને કલગીનો જીવ ગળે આવી ગયો.

-તેની લગોલગ પાછી એ ભયાનક યુવતી બેઠી હતી.

એ ભયાનક યુવતીએ પોતાનો હાથ કલગીના ચહેરા તરફ આગળ વધાર્યો.

કલગીને થયું કે, તે પલંગ પરથી ઊભી થઈને રૂમની બહાર દોડી જાય. પણ જાણે તેને પલંગે પકડી રાખી હતી.

કલગીની બાજુમાં બેઠેલી એ ભયાનક યુવતી હસી.

કલગી એ યુવતી સામે જોઈ રહી.

એ ભયાનક યુવતીએ કલગીના ચહેરા તરફ પોતાનો લાંબા-અણીદાર નખવાળો હાથ આગળ વધાર્યો.

કલગીએ પાછળ હટવવાનો પ્રયત્ન કર્યો, પણ તે પાછળ હટી શકી નહી.

એ યુવતીનો હાથ કલગીના ચહેરાને અડકયો, એ સાથે જ કલગી કંપવા લાગી.

યુવતી કલગીની આંખોમાં જોઈ રહેતાં, કલગીની મમ્મી ગાતી હતી એ ગીત ગાવા માંડી,

'મારી કલગી પ્યારી...,

જગમાં સહુથી ન્યારી !'

અને આ ગીત ગાવાની સાથે જ ભયાનક યુવતીએ એકદમથી જ કલગીની ગરદન પકડી લીધી અને કલગીને પલંગ પર પટકી: 'તારી મમ્મીનું શરીર હવે ખોખલું થઈ ચૂકયું છે!' ભયાનક યુવતીએ કલગીની ગરદન પકડેલી રાખતાં-તેને પલંગ પર દબાવેલી રાખતાં ગુસ્સાભર્યા અવાજે કહ્યું: 'હવે અમને બધાંને એક નવું ઘર-નવું શરીર જોઈએ!'

કલગી ભયાનક યુવતીના હાથમાંથી પોતાની જાતને છોડાવવાનો પ્રયત્ન કરવા માંડી, પણ એ પોતાની જાતને છોડાવી શકી નહિ.

'અ..અહાહાહાહાહાહા!' કરતાં ભયાનક યુવતી હસી. પછી એણે પોતાનું મોઢું ફાડયું અને જાણે એ કલગીને આખીને આખી ખાઈ જવાની હોય એમ એણે પોતાનું મોઢું કલગીના ચહેરા તરફ આગળ વધાર્યું.

ભયાનક યુવતીનું મોઢું કલગીના ચહેરાની એકદમ નજીક પહોંચ્યું, અને...

...અને કલગીના મોઢામાંથી એક ચીસ નીકળી ગઈ. તે એકદમથી બેઠી થઈ ગઈ.

તેણે જોયું તો તે હોસ્પિટલના પલંગ પર હતી અને તેની સામે લામા દનસુરા ઊભો હતો. 'તમે...,' કલગીએ પૂછ્યું: '...તમે અહીં?!'

'હા!' દનસુરા બોલ્યો: 'મને તારા પપ્પાએ અહીં બોલાવ્યો છે, તારી મદદ માટે!' અને દનસુરા કલગી સામે જોઈ રહેતાં-મનોમન મંત્રો ભણવા માંડયો. ત્યાં જ રૂમનો દરવાજો ખુલવાનો

અવાજ સંભળાયો.

કલગીની નજર દરવાજા તરફ દોડી ગઈ.

-તેના પપ્પા મનોહર દરવાજાની અંદર આવ્યા.

મનોહર કલગીની નજીક આવીને ઊભો રહ્યો અને હેતભરી નજરે કલગી તરફ જોઈ રહ્યો.

કલગીની આંખોમાં ભિનાશ આવી. 'પપ્પા!' બોલતાં તે મનોહરને વળગીને રડવા લાગી.

મનોહર વહાલથી કલગીના માથે હાથ ફેરવવા માંડયો.

દનસુરા હજુ પણ મનોમન મંત્રો ભણી રહ્યો હતો.

દનસુરા મનોમન મંત્રો ભણતા કલગીના પલંગનું ચકકર કાપવા લાગ્યો. 'રડ નહિ, બેટા!' બોલતાં મનોહર કલગીની બાજુમાં બેઠો. એણે કલગીની આંખોના આંસુ લુંછ્યા. 'મેં તને અહીં લદાખ આવવાની ના પાડી હતી ને, કલગી બેટા!' મનોહર બોલ્યો.

કલગીએ મનોહર સામે જોયું: 'હા, પપ્પા! પણ શી ખબર કઈ શક્તિ મને અહીં ખેંચી લાવી!'

મનોહરે કલગીના માથે હાથ ફેરવ્યો: 'કલગી બેટા! જે બની ગયું, એ બની ગયું! હવે આપણે આજે જ અમેરિકા જવા માટે અહીંથી રવાના થઈ જઈશું.'

'હવે...!' દનસુરાનો અવાજ આવ્યો એટલે કલગી અને મનોહરે દનસુરા સામે જોયું.

'...હવે ઘણું મોડું થઈ ચૂકયું છે!' દનસુરાએ કહ્યું.

કલગી અને મનોહર મૂંઝવણભર્યા ચહેરે દનસુરા સામે જોઈ રહ્યા.

'કલગી!' દનસુરા બોલ્યો: 'પાછલા બે દિવસમાં તારી મમ્મીની હાલતમાં સારો એવો સુધારો થયો છે, અને આ વાત...,' દનસુરાએ કહ્યું: '...અને આ વાત વધુ ખતરાભરી છે!'

મનોહરના ચહેરા પર ચિંતા આવી.

કલગી 'આખરે દનસુરા શું કહેવા માંગતો હતો?' એ સાંભળવા માટે અધીરા ચહેરે દનસુરા સામે જોઈ રહી.

'તારી મમ્મીના શરીરમાંના એ નવ પ્રેતાત્માઓ હવે તારી મમ્મીનું શરીર છોડીને કોઈ બીજી વ્યક્તિના શરીરમાં વસી જવા માંગતા હોય એવું મને લાગે છે. એ નવ પ્રેતાત્માઓ નવા શરીરની શોધમાં હોય એવું મારું માનવું છે. અને...' દનસુરાએ કહ્યું: '...અને જો મારી માન્યતા પ્રમાણે જ હોય તો એ નવ પ્રેતાત્માઓનો પહેલો શિકાર તું હોઈશ, કલગી! એ નવ પ્રેતાત્માઓ પહેલાં તારા શરીરમાં દાખલ થવાનો પ્રયત્ન કરશે! એ નવા પ્રેતાત્માઓ તારા શરીરમાં વસી જવા માટેની કોશિશ કરશે!'

કલગીના શરીરમાંથી ભયની ધ્રુજારી પસાર થઈ ગઈ.

મનોહરના ચહેરા પણ ગભરાટ ને ચિંતાના ભાવ આવી ગયાં.

બન્ને બાપ-દીકરીએ એકબીજા સામે એક નજર જોયું અને પાછું દનસુરા સામે એવી રીતના જોયું કે, જાણે તેમને દનસુરાની વાત પર વિશ્વાસ ન બેઠો હોય!

'હું ઈચ્છું છું કે, મારી માન્યતા ખોટી ઠરે!' દનસુરા કલગી સામે જોઈ રહેતાં બોલ્યો: 'એ નવ પ્રેતાત્માઓ તારા શરીરમાં દાખલ થવાનો પ્રયત્ન ન કરે ! તારા શરીરમાં વસી જવા માટેના ધમપછાડા ન કરે!'

કલગી અને મનોહરે બન્નેએ એકબીજા સામે જોયું. બન્નેના ચહેરા પર 'હવે આગળ તેમની સાથે શું થશે?' એનો ભય અને ચિંતા હતી.

૦ ૦ ૦

સવારના આઠ વાગ્યા હતા.

મોનેસ્ટરિના એ રૂમમાં અત્યારે કલગીની મમ્મી પૂનમ ખુરશી પર બેઠી હતી. અત્યારે એના ચહેરા આગળ એના લાંબા વાળ ઝુલતા હતા, અને એનો ચહેરો દેખાતો નહોતો. એનામાં જાણે જીવ જ ન હોય એમ એ સ્થિર અને શાંત બેઠી હતી.

જ્યારે મોનેસ્ટરિના કમ્પાઉન્ડના મેઈન દરવાજાની બહાર લામા દનસુરાની સામે કલગી અને એના પપ્પા મનોહર ઊભા હતા.

દનસુરાએ પોતાના હાથમાંની વસ્તુ કલગીના હાથમાં મૂકી. એણે એવી જ વસ્તુ મનોહરને પણ આપી અને પછી કહ્યું: 'મેં તમને આપેલું આ રક્ષા કવચ તમારા બન્નેનું રક્ષણ કરશે.'

'થેન્ક યુ!' મનોહરે કહ્યું: 'તમે પૂનમને આવી હાલતમાં આટલા વરસો સુધી સાચવી, એની સાર-સંભાળ લીધી.'

'અમે પૂનમને બચાવવાનો ખૂબ જ પ્રયત્ન કર્યો, પણ...,' દનસુરા બોલ્યો : '...પણ હાલમાં ખતરો કલગી પર છે!'

મનોહરે કલગી સામે જોયું, ને પછી પાછું દનસુરા સામે જોયું.

'મનોહર!' દનસુરાએ કહ્યું: 'જો તું કલગીનો જીવ બચાવવા માંગતો હોય તો તારે એ બતાવવું પડશે કે, પૂનમ એ નવ પ્રેતાત્માઓનો શિકાર કેવી રીતના બની?!'

મનોહર જાણે પંદર વરસ પહેલાંના સમયમાં પાછો જતો હોય એમ જોઈ રહ્યો.

દનસુરા અને કલગી બન્ને 'મનોહર શું બોલે છે?' એ સાંભળવાની અધીરાઈ સાથે મનોહર સામે જોઈ રહ્યા.

'કલગીની જેમ એની મમ્મી પૂનમને પણ ફોટોગ્રાફીનો ખૂબ જ શોખ હતો.' મનોહર બોલવા માંડયો: 'અને એટલે અમે વેકેશનમાં અહીં લદાખ આવ્યા. એક દિવસ પૂનમ કલગીને મારી પાસે મૂકીને ફોટોગ્રાફ્સ કલેકટ કરવા માટે નીકળી. અને જ્યારે એ પાછી ફરી તો...' મનોહર સહેજ રોકાઈને આગળ બોલ્યો: '...જ્યારે એ પાછી ફરી તો ખૂબ જ બદલાયેલી-બદલાયેલી લાગી. એક નાની વાત પર એણે પોતાનો કેમેરા તોડી નાંખ્યો. પછી એની આવી હરકતો વધતી ગઈ અને...,' મનોહરનો અવાજ ગળગળો થઈ ગયો: '...અને એણે મને મારી નાંખવાનો પ્રયત્ન કર્યો! અને...અને હદ તો ત્યારે થઈ ગઈ જ્યારે એણે પોતાની દીકરી કલગીને બાથટબમાં ડુબાડીને મારી નાંખવાનો પ્રયત્ન કર્યો.'

અને મનોહરની આ વાત સાથે જ કલગીની નજર સામે પંદર વરસ પહેલાંનું, તે નાની હતી ત્યારનું આખું દૃશ્ય તાજું થઈને તેની નજર સામે તરવરી ઊઠયું.

તે બાથટબમાં બેઠી હતી અને તેની મમ્મી પૂનમ તેને નવડાવી રહી હતી અને ગીત ગાઈ રહી હતી,

'મારી કલગી પ્યારી...,

જગમાં સહુથી ન્યારી !'

અને અચાનક જ પૂનમે નાનકડી કલગીનું માથું પકડીને તેને બાથટબમાં ડુબાડી. નાનકડી કલગી તરફડવા માંડી.

'એ તો...,' કલગીના કાને તેના પપ્પા મનોહરનો અવાજ સંભળાયો અને કલગીની નજર સામેથી પંદર વરસ પહેલાંનું એ દૃશ્ય દૂર થયું. તેણે તેના પપ્પા મનોહર સામે જોયું.

'...એ તો સારું થયું કે, એ વખતે અચાનક હું ત્યાં પહોંચી ગયો અને કલગીને મેં પૂનમના હાથમાંથી છોડાવી અને કલગીને બચાવી લીધી.' મનોહરનો અવાજ ગળગળો થઈ ગયો, 'પણ એ દિવસથી જ મને એ ખબર પડી ગઈ કે, પૂનમને મેડિકલ પ્રોબ્લેમ નહોતો. અને એટલે મેં કાશ્મીરી પંડિતો પાસે કલગીના શરીરમાંથી ભૂતપ્રેતને હાંકી કઢાવવા માટેની વિધિ કરાવી, પણ...' મનોહર સહેજ અટકીને આગળ બોલ્યો: '...પણ પૂનમે એ ત્રણેય પંડિતોના જીવ લઈ લીધા.' મનોહરે એક નિશ્વાસ નાંખ્યો: 'આ પછી પોલીસ પૂનમને પકડીને લઈ ગઈ, અને એને સાઈકિયાટ્રીક વોર્ડમાં રાખી.' વળી મનોહરે એક બળબળતો નિસાસો નાંખ્યો : 'પછી પાછી એ લદાખ કેવી રીતના આવી પહોંચી એ વિશેની મને કંઈ જ ખબર નથી.' 'અને...,' લામા દનસુરા બોલ્યો: '...અને પંદર વરસ પછી એણે કલગીને પોતાની પાસે બોલાવી.'

કલગી અને મનોહર બન્ને જણાં દનસુરા સામે જોઈ રહ્યા.

'...સમય નીકળી જઈ રહ્યો છે!' દનસુરા બોલ્યો: 'નક્ષત્રો અનુસાર કાલ રાતના બાર વાગ્યા સુધીમાં જો એ નવ પ્રેતાત્માઓનો ઈલાજ કરવામાં ન આવ્યો તો...' દનસુરાએ કલગી સામે એક નજર જોઈ લઈને પાછું મનોહરના ચહેરા પર નજર જમાવતાં કહ્યું: '...તો એ નવ પ્રેતાત્માઓ કલગીના શરીરમાં દાખલ થઈ જશે!!'

મનોહરના ચહેરા પર ભય આવી ગયો. કલગી પણ ગભરાઈ ઊઠી. બન્ને બાપ-દીકરી એકબીજા સામે જોઈ રહ્યાં!

(ક્રમશઃ)

એચ. એન. ગોલીબાર

પ્રેતજાળ